

# Sv. Alberta draudzes ziņas

2024. gada novembris \* Nr. 152



sv. Cecīlija, mūzikas aizbildne

## ***Miers un labums!***

II Vatikāna koncils uzsver, ka “Baznīca gada ciklā ir iekļāvusi arī dienas, kas veltītas [...] svētajiem, kuri ir sasnieguši pilnību, pateicoties daudzveidīgajai Dieva žēlastībai [...] Dienā, kurā svētie ir piedzimuši Debesīm, Baznīca pasludina pashālo noslēpumu, kas viņos īstenojies, – viņi ir cietuši ar Kristu un ar Viņu tikuši pagodināti. Baznīca viņus iesaka ticīgajiem kā paraugu, kas visus ar Kristus starpniecību pievelk pie Tēva un viņu nopelni dēļ lūdz Dieva

žēlastību” (*Konstitūcija par svēto liturģiju* 104). 1. novembrī svinam Visu svēto dienu, kad Baznīca ļoti spēcīgā veidā apgalvo, ka godinot svētos mēs vienmēr pieminam Kristus pashālo noslēpumu, kas tika pieredzēts konkrētu kristiešu dzīvē. Svētie veido modeli un atskaites punktu tam, kāds ir autentisks kristīgais svētums, ko labi izsaka *Prefācija*, kuru priesteris dzied šajā svētku dienā: “Šodien mēs raugāties uz Tavu svēto pilsētu, mūsu tēviju, mūžīgo Jeruzalemi debesīs, kur Tevi slavē atpestītie mūsu brāļi. Uz turieni mēs, ticības vadīti, ar prieku steidzam un kopā ar svētlaimīgajiem Baznīcas bērniem līksmojam par viņu lielo

godu, smejot spēkus grūtību brīžos un ņemot no viņiem paraugu ceļā uz svētumu”.

Kāds ir kristīgais ceļš uz svētumu? Senajiem grieķiem morālā dzīve koncentrējās uz eidemonismu – laimi. “Eidemonisms ir dzīves galvenais mērķis, kam viss pārējais ir pakārtots. Eidemonisms nozīmē izkopt prātu un tikumus. Modernajā psiholoģijā to izprot kā pašizaugsmi, sava potenciāla un rakstura stipro pušu apjaušanu.”\* Kas pateiks, kas ir labais un kā nesākt koncentrēties tikai uz sevi? Ebreju prakse koncentrējās uz Likumu (Toru), kas pamatā izpaužas kā baušļu pavēles pildīšana. Bibliskais Likums kristīgajā pasaulē tiek izprasts kā Dieva plāna atklāšana cilvēkam jeb es tieku atklāts pats sev. Tas nozīmē, ka cilvēks sākumā pieredz Kunga tuvību, pestīšanu un mīlestību, un tikai pēc tam ētisko izvēli, kurā pieņem Dieva iedibināto kārtību savā dzīvē jeb atzīst, ka ir radība un mēģina iekļauties Radītāja plānā.

Franciskāniskajā tradīcijā uzsvars tiek likts uz šo plānu, kurā iekšējais cilvēks tiek atjaunots ar tikumu palīdzību. Svētais Asīzes Francisks tiek saukts par patieso “garīgo vadītāju”, taču nedod nekādu tikumu definīciju, bet runā par to caur savu ticības dzīves pieredzi un piemēru. Vārdu “tikums” viņš lieto dažādos kontekstos: 1) Pirmkārt, domājot par Dieva spēku, kurš atklāj Sevi efektīvi darbojoties caur mums; 2) Dieva spēks, kas darbojas caur Kristu Sakramentos un lūgšanā; 3) Dieva spēks eņģeļos; 4) Iekšējais spēks, ar kuru cilvēks mīl Dievu; 5) Tikumi kā nosliece uz labu uzvedību; 6) Iekšējais spēks, kas ved uz pestīšanu, proti, būt priecīgam, ar pacietību un nebēdāt par atraidīšanu. Skatoties uz Asīzes Franciska mācību un dzīves veidu tiek runāts par “franciskāniskajiem tikumiem”: mīlestība, paklausība, labestība, patiesība, ticība, pazemība, prieks, nabadzība, gandarīšana un miers.

Ierasti novembris ir mēnesis, kurā īpaši lūdzamies par mirušajiem, bet Visu svēto diena pašā mēneša sākumā aicina mūs meklēt savu ceļu uz svētumu, iedvesmojoties no tiem mūsu ticības brāļiem un māsām, kas pirms mums ir pieredzējuši Kristus nāves un augšāmcelšanās noslēpumu savā dzīvē un nesuši bagātīgus augļus. Mācīsimies Kunga Lieldienu noslēpumu pagodināt mūsu dzīvēs un meklēsim svētos, kas uzrunātu un pamudinātu mūs uz atgriešanās ceļu, lai iekļaušanās Dieva plānā un Viņa gribas meklēšana mūsos būtu “dabiska” nolīce.

\* <https://satori.lv/article/kas-ir-laime>

# Ticība mūs atbrīvo no šausmīgās domas, ka viss beidzas ar nāvi

---

Trešdienas, 16. oktobra, vispārējās audiences laikā pāvests Francisks savā katehēzē pievērsās tematam “Svētais Gars Baznīcas ticībā”. Viņš aicināja mūs padziļināt ticību Svētajam Garam, kurš dod mums mūžīgo dzīvi un atbrīvo mūs no šausmīgās domas, ka viss beidzas ar nāvi.

Tā kā Pāvila VI zālē, Vatikānā, turpinās Sinodes darbs, tad, neraugoties uz diezgan drūmajiem laikapstākļiem, pāvesta vadītā vispārējā audiēnce šoreiz notika Svētā Pētera laukumā. Pamatojoties uz svētā Jāņa evaņģēlija lasījumu (sal. Jņ 14, 15-17), Francisks skaidroja, kādā veidā Svētais Gars ir klātesošs un darbojas Baznīcas dzīvē. Kad mēs Svētās Mises laikā sakām “Es ticu uz Svēto Garu”, mēs apliecinām, ka Gars ir Dievs. Svētais Gars ir dievišķās Trīsvienības trešā persona. Romas bīskaps norādīja, ka šī ticība ir jākopj arī tiem, kuriem bieži vien ne savas vainas dēļ tās pietrūkst un kuri nespēj saskatīt savai dzīvei jēgu. Svētais Gars ir “dzīvinātājs”, proti, tas, kurš dod dzīvību.

*Seko pāvesta katehēzes pilnais teksts (tulkoja pr. **Kārlis Miķelsons**):*

Dārgie brāļi un māsas, labrīt!

Šodienas katehēzē mēs no tēmas par to, ko Svētais Gars ir mums atklājis Svētajos Rakstos pāriesim pie tā, kādā veidā Viņš ir klātesošs un darbojas Baznīcas dzīvē, mūsu kristīgajā dzīvē.

Pirmajos trīs gadsimtos Baznīca nejuta vajadzību sniegt skaidru formulējumu savai ticībai uz Svēto Garu. Piemēram, Baznīcas senākajā ticības apliecībā, tā sauktajā Apustuļu simbolā, pēc pasludināšanas: “Es ticu uz Dievu, visvareno Tēvu, debesu un zemes Radītāju, un uz Jēzu Kristu, Viņa vienpiedzimušo Dēlu, mūsu Kungu, kurš ir dzimis,



nomiris, nokāpis ellē, augšāmcēlies no miroņiem un uzkāpis debesīs”, piebilst: “Es ticu uz Svēto Garu”, bez jebkādiem precizējumiem.

Tās bija herēzijas, kuras spieda Baznīcu definēt tās ticību. Kad šis process sākās – ar Sv. Atanāziju ceturtajā gadsimtā – tieši piedzīvojot svētdarošo un dievišķojošo Svētā Gara darbību, Baznīca nonāca pie pārliecības par Viņa pilnīgo dievišķumu. Tas notika Konstantinopoles Ekumēniskajā Koncilā 381. gadā, kurā tika definēta Svētā Gara dievišķība ar labi zināmajiem vārdiem, kurus turpinām atkārtot Credo arī šodien: “Es ticu uz Svēto Garu, Kungu un atdzīvinātāju, kas no Tēva un Dēla iziet, kas ar Tēvu un Dēlu tiek līdzīgi pielūgts un slavēts, kas ir runājis caur praviešiem”.

Teikt, ka Svētais Gars “ir Kungs” bija tas pats, kas teikt, ka Viņš piedalās tajā pašā Dieva “valdīšanā”, viņš pieder Radītāja pasaulei, nevis radībām. Visspēcīgākais apliecinājums ir tas, ka Viņam pienākas tāda pati pielūgsmē un slava kā Tēvam un Dēlam. Šis arguments par vienādo cieņu bija tuvs Svētajam Bazīlijam Lielajam, kurš bija galvenais šīs formulas veidotājs: Svētais Gars ir Kungs, Viņš ir Dievs.

Koncila definīcija nebija noslēguma, bet gan sākuma punkts. Jo patiesi, kad vēsturiskie iemesli, kas bija kavējuši precīzāku apliecinājumu Svētā Gara dievišķībai tika pārvarēti, tas tika ar pārliecību pasludināts Baznīcas liturģijā un teoloģijā. Svētais Gregors no Nazianses pēc Koncila bez vilcināšanās apgalvoja: “Vai Svētais Gars ir Dievs? Nešaubīgi! Vai Viņam ir tāda pati daba kā Dievam? Jā, ja Viņš ir paties Dievs” (*Oratio* 31,5.10).

Ko šī ticības patiesība, kuru mēs katru svētdienu apliecinām Misē saka mums, ticīgajiem šodien? Vai es ticu uz Svēto Garu? Pagātnē lielāka uzmanība tika pievērsta tam, ka Svētais Gars “iziet no Tēva”. Latīņu Baznīca drīz papildināja šo apgalvojumu, pievienojot Ticības simbolam Misē, ka Svētais Gars iziet “arī no Dēla”. Tā kā latīņu valodā šis izteikums “un Dēla” skan *‘Filioque’*, tas bija par iemeslu disputam, kurš tika saukts šajā vārdā un kurš bija par tik daudzu strīdu un šķelšanās iemeslu (vai ieganstu) starp Austrumu un Rietumu Baznīcām. Šis noteikti nav brīdis, lai par to runātu plašāk, pie kam dialoga gaisotnē, kas pastāv starp abām Baznīcām, šis jautājums ir zaudējis savu pagātnes asumu, un var cerēt, ka tiks sasniegta pilnīga abpusēja pieņemšana, tam kļūstot par vienu no galvenajām “samierinātajām atšķirībām”. Man patīk

šādi teikt: “Samierinātās atšķirības”. Starp kristiešiem ir daudz atšķirību: viens ir no vienas skolas, otrs no citas; tas ir protestants, tas... Svarīgi, lai šīs atšķirības būtu samierinātas, ejot visiem kopā mīlestībā.

Pārvarot šo klupšanas akmeni, šodien mēs varam novērtēt mums vissvarīgāko patiesību, kas pasludināta ticības apliecinājumā, proti, ka Svētais Gars ir “dzīvinošs”, “atdzīvinātājs”. Pajautāsim sev: kādu dzīvību Svētais Gars dod? Iesākumā, pie radīšanas, Dieva dvaša dāvā Ādamam dabisko dzīvību; tēls no dubļiem kļūst par “dzīvu radījumu” (sal. Rad 2,7). Tagad, pie jaunās radīšanas, Svētais Gars ir tas, kurš dod jaunu dzīvi ticīgajiem, Kristus dzīvi, pārdabisku dzīvi kā Dieva bērniem. Pāvils var izsaukties: “Dzīvības gara likums Jēzū Kristū ir atbrīvojis mani no grēka un nāves likuma” (Rom 8,2).

Kas visā šajā ir tā labā un mierinošā vēsts mums? Tas, ka dzīve, kuru mums dod Svētais Gars ir mūžīgā dzīve! Ticība atbrīvo mūs no šausmīgās domas, ka viss beidzas šeit, ka nav nekādas izpirkšanas par tām ciešanām un netaisnību, kas valda virs zemes. Vēl kādi Apustuļa vārdi mums apliecina: “Ja tā Gars, kurš piecēla Jēzu no mirušajiem mājō jūsos, tas, kurš piecēla Jēzu Kristu no miroņiem, padarīs dzīvas arī jūsu mirstīgās miesas, caur Viņa Garu, kas mājō jūsos” (Rom 8,11). Mūsos mājō Gars. Viņš ir mūsos.

Veicināsim šo ticību arī tiem, kuri, bieži ne savas vainas dēļ, to nav saņēmuši un nespēj piešķirt dzīvei jēgu. Un neaizmirsīsim pateikties Viņam, kurš ar savu nāvi ieguva mums šo neizmērojamo dāvanu!

Jānis Evertovskis

<https://www.vaticannews.va/lv/pavests/news/2024-10/kateheze-pavests-svetais-gars-baznica-ticiba.html>



# Visu Svēto svinības un Dvēseļu diena

---

1. novembrī katoļu Baznīca atzīmē Visu Svēto dienu. Daudziem šī diena asociējas ar sveci, tuvinieku kapavietu, kapsētu, citiem - ar ziedu pušķi, bet vēl citiem - ar lūgšanu un piemiņu par tiem, kas mūs apsteiguši mūžības ceļā. Tomēr šajā dienā mēs (Polijā) ar visām ģimenēm dodamies uz kapsētu un apmeklējam savu tuvinieku, draugu, vecāku, radu, paziņu kapus, noliekot ziedus, iededzot šo "cerības liesmu", ticot, ka viņi jau bauda slavu Debesu Tēva mājās. Šajā dienā Baznīca godina visus tos, kas jau ir iekļuvuši Debesu godībā, un rāda ticīgajiem svētceļniekiem, kas joprojām atrodas uz zemes, ceļu, kas viņus vedīs uz svētumu. Tas arī atgādina mums patiesību par mūsu kopību ar Svētajiem, kas mūs aizsargā.

## Svētku veidošanās

Kristietības sākumā, baidoties no elkdievības, neviens radījums netika godināts - ne cilvēki, ne eņģeļi. Tikai Vienīgajam Dievam Trīsvienībā tika atdots gods. Jaunajā Testamentā mēs varam pamanīt Jēzus Kristus uzslavu, ko Viņš velta sv. Jānim Kristītājam, godu, ar kādu sv. Pāvils savās vēstulēs Romiešiem un Ebrejiem, raksta par Abrahamu un Melhizedeku.

Vispirms par kulta objektu kļuva Vissvētākā Jaunava Marija, kā Dieva Dēla Māte. Baznīca Viņas godam sāka celt baznīcas, ieviest svētkus un veidot lūgšanas un dziesmas par Dieva Māti. Tajā pašā laikā parādās sv. Erceņģeļa Miķeļa kulta. Baznīcas asiņainās vajāšanas I gs. veicināja arī mocekļu kultu. Viņu nāves dienu uzskatīja par viņu piedzimšanu Debesīm. Tādēļ jau no V gs. privātais kulta pārvērtās par oficiālu un universālu. 608.g. 13.maijā pāvests Bonifācijs IV, romiešu pagānu svētnīcu (Panteon), nezināmo dievu godināšanai, veltīja Dieva Mātei un svētajiem mocekļiem. VIII gs. pāvests Gregors III sv. Pētera baznīcā atvēra kapelu veltītu Visiem Svētajiem, ne tikai mocekļiem. VIII gs. otrajā pusē Anglijā parādījās Visu Svēto svētki, kuri tika svinēti 1.novembrī. Pirms šiem svētkiem bija vigīlija, bet sākot ar XV gs. svinēja

arī oktāvu. 1955. gada reforma likvidēja vigīliju un oktāvu. Toties pāvests Jānis XI 935. gadā izveidoja atsevišķus svētkus par godu Visiem Svētajiem, nosakot tos 1. novembrī. Tādējādi Visu Svēto svinībām ir vairāk nekā tūkstoš gadu ilgas tradīcijas, un tā atgādina mums galvenokārt par tiem Kunga Svētajiem "no visām tautām un ciltīm, tautībām un valodām" (sal. Atkl 7, 9), kuriem nav savas atsevišķas piemiņas dienas liturģiskajā gadā. Gadsimtu gaitā Baznīca ir bagātinājusi svēto kultu. Tā veidoja viņiem statujas, gleznoja attēlus, uzcēla viņiem par godu svētnīcas (piemēram, Drohičinas Benediktiešu māsu baznīcu par godu Visiem Svētajiem) un altārus, sacerēja vairākas lūgšanas un reliģiskas dziesmas svēto godam, kā arī sacerēja liturģiskus tekstus Svētajām Misēm un priesteru lūgšanas – Stundu liturģiju.

Svēto kults vairo Dieva godu. Mēs godinām Kunga Svētos Dieva dēļ, kuru viņi "reprezentē". Tāpēc mēs vēršam pielūgsmi Dievam nevis tieši, bet netieši caur viņiem. Baznīca godina svētos dažādās pakāpēs. Un tāpēc tā pirmajā vietā izvirza Vissvētāko Jaunavu Mariju, tad svētos: Jāzepu un Jāni Kristītāju, pēc tam Apustuļus, starp kuriem svētajiem Pēterim un Pāvilam ir privilēģēta vieta. Visvairāk ir vietējie svētie, kas saņem īpašu godu: klosteros, tautā, valstī vai diecēzē, kur viņi bija slaveni ar savu mocekļu nāvi ticības dēļ vai ārkārtēja tikuma dēļ.

## Visu ticīgo Mirušo piemiņas diena

Baznīca atzīmē Visu ticīgo mirušo piemiņas dienu 2.novembrī, un poļu tradīcijā šī diena tiek saukta par Dvēseļu dienu – poļu valodā: "zaduszkami". Šo piemiņas dienu ieviesa benediktiešu abats no Klinī Francijā, sv. Odilons. 998. gadā viņš lika



aizlūgt par visu mirušo dvēselēm 2. novembrī. Šis termins un pati ideja ātri izplatījās Francijā, Anglijā, Vācijā un Itālijā. 13. gadsimtā šī paraža izplatījās vispārīgajā Romas baznīcā.

XV gadsimtā dominikāņi Venēcijā attīstīja paražu, ka 2. novembrī viens priesteris varēja upurēt trīs Svētās Mises. Pāvests Benedikts XIV šo paražu attiecināja uz visu Spāniju 1748. gadā. 1915. gadā Pirmā pasaules kara laikā pāvests Benedikts XV pēc benediktiešu abata - primāta lūguma atļāva visas Baznīcas priesteriem šajā dienā celebrēt trīs Svētās Mises. Vienu - pieņemtajā nodomā no ticīgajiem, otro - visu aizgājušo ticīgo nodomā un trešo - pāvesta nodomā. Šī paraža netiek uzskatīta par pienākumu.

Šajā dienā Baznīca piemin mirušos, kas gandara par saviem grēkiem šķīstītavā. Tas nozīmē tos, kuri nevar iekļūt Debesīs, jo viņiem ir noteikti parādi, kas jānomaksā Dieva taisnīgumam. Patiesību par šķīstītavas esamību Baznīca kā dogmu paziņoja Lionas koncilā 1274. gadā un Tridentas koncila XXV sesijā (1545-1563), atsevišķā dekrētā par šķīstītavu. Tridentas koncils pasludināja patiesību, ka mēs varam palīdzēt dvēselēm šķīstītavā. Visa Baznīcas kopiena nāk palīgā dvēselēm šķīstītavā, nesot lūgumus pie Dieva troņa šajā dienā. Lai palīdzētu mirušajiem šķīstītavā, dzīvie šajās dienās var saņemt un upurēt pilnīgas atlaidas.

Dievbijība attiecībā uz dvēselēm šķīstītavā bija un ir ļoti dzīva. Par to liecina svinīgās bēres un bieži pasūtītās svētās Mises par mirušajiem, Romas Baznīcā ir izplatītas “Gregora svētās Mises” par mirušajiem (30 svētās Mises pēc kārtas 30 dienas). Polijā ir pat Māsu palīdzētāju dvēselēm šķīstītavā kongregācija, kuru ir dibinājis svētīgais tēvs Honorāts Kožminskis – kapucīns.

Jāzeps Ridzevskis (Józef Rydzewski)

Niedziela podlaska 43/2001

foto: Karol Porwich/Niedziela

<https://www.niedziela.pl/artukul/3820/nd/>

Uroczystosc-Wszystkich-Swietych-i-Dzien  
no poļu valodas tulkoja Marika



# Debesu dziesma

---

**Debesu dziesmas** pirmā forma ir mīlestība pret Dievu un tuvāko, jo Dievs Tēvs sūtīja savu Dēlu, lai Viņš mums to iemācītu. Tas, kas to nezina, nevar pievienoties Debesu korim, jo viņam nav ne zināšanu, ne rotu, un tāpēc viņam mūžīgi jāpaliek ārpusē. [...]

Mīlēt Dievu un mīlēt savu tuvāko, domājot par Dievu, Dieva dēļ un Dievā, patiešām ir visizcilākā un visprieicīgākā lieta, kuru var izdziedāt Debesīs un virs zemes. Šīs dziesmas māksla un mācība par to ir Svētā Gara dota. **Kristus, mūsu dziedātājs un kormeistars**, to dziedāja jau no paša sākuma un dziedās mums mūžīgi uzticības un bezgalīgas mīlestības dziesmu. Tad mēs visi no visa spēka dziedāsim pēc Viņa gan šeit lejā, gan Dieva godības korī.

Jo mīlestība ir visu tikumu sakne un cēlonis iekšienē un visu labo darbu patiesā rota ārpusē. Tā dzīvo pati par sevi un ir sev pašai atlīdzība. Savās darbībās tā nevar kļūdīties, jo pirms mums bija Kristus, kurš iemācīja mums mīlēt, un dzīvoja mīlestībā ar visu savu būtību. Tāpēc mums ir jāseko Viņam, ja vēlamies būt svētīti Viņā un saņemt pestīšanu.

Šis ir pirmais Debesu dziesmas veids, kuru Dieva Gudrība caur Svēto Garu māca visiem saviem paklausīgajiem mācekļiem.

Autors: svētīgais **Jans van Rusbruks**  
(1293–1381)  
tulkoja br. Krišjānis



# Liturģiskais kalendārs

---

1. novembris, piektdiena – Visi Svētie, obligāti svinamie lielie svētki. Sv. Mises: 8:00, 11:00 un 18:00.
2. novembris, sestdiena – visu Ticīgo Mirušo piemiņas diena. Sv. Mises: 8:00, 11:00 un 17:00. Ziedojumi tiks vākti diecēzes kūrijas atbalstam.
4. novembris, pirmdiena - sv. Kārlis Boromejs, bīskaps, piemiņas diena.
1. - 8. novembris – Lūgšanu nedēļa par mirušajiem.

## Lai saņemtu atlaidas:

- jābūt svētdarošās žēlastības stāvoklī, proti, bez grēka; sevī ir jāuzmodina pilnīga atteikšanās no grēka, arī no ikdienišķā (tātad arī no atkarībām), svarīga iekšējā nostāja;
- ja nepieciešams, jāpieiet pie Grēksūdzes sakramenta;
- jāpieņem Svētā Komūnija;
- jāpalūdzas Pāvesta nodomā (tādā nodomā, kādu konkrētajam mēnesim noteicis Svētais Tēvs) vismaz *Tēvs mūsu* un *Esi sveicināta*.

Ar vienu Grēksūdzes sakramentu pietiek, lai saņemtu vairākas atlaidas, toties Svētā Komūnija un lūgšana Pāvesta nodomā ir nepieciešama katrai dienai atsevišķi.



- 9. novembris, sestdiena – Laterāna Bazilikas iesvētīšanas gadadiena, svētki.**
- 11. novembris, pirmdiena – sv. Mārtiņš no Turīnas, bīskaps, piemiņas diena.**
- 12. novembris, otrdiena – sv. Jozafats, bīskaps un moceklis, piemiņas diena.**
- 16. novembris, sestdiena – svinēsim mūsu draudzes baznīcas iesvētīšanas gadadienu.**
- 17. novembrī, svētdienā, svinēsim sv. Alberta Lielā - draudzes aizbildņa svētkus. Svēto Misi plkst. 11:00 celebrēs arhibīskaps Zbigņevs Stankevičs un draudzes ticīgie saņems Iestiprināšanas sakramentu. Sakarā ar draudzes aizbildņa svinībām ticīgie var saņemt atlaidas, esot žēlastības stāvoklī vai ejot pie labas grēksūdzes, pieņemot Sv. Komūniju un pēc tam palūdzoties Pāvesta nodomā (tādā nodomā, kādu konkrētajam mēnesim noteicis Svētais Tēvs) vismaz *Tēvs mūsu* un *Esi sveicināta*.**
- 21. novembris, ceturtdiena - Vissv. Jaunavas Marijas prezentācija templī, piemiņas diena.**
- 22. novembris, piektdiena – sv. Cecīlija, jaunava un mocekle, piemiņas diena.**
- 24. novembris, svētdiena – Mūsu Kunga Jēzus Kristus, Vispasaules Karaļa, lielie svētki.**
- 30. novembris, sestdiena – sv. apustulis Andrejs, svētki.**

# INFORMĀCIJA PAR DRAUDZI

## **Baznīca atvērta:**

### **Darbdienās:**

7.00 – 9.00 un 17.00 – 18.45

### **sestdienās:**

7.00 – 9.00 un 16.00 – 18.00

### **svētdienās:**

8.00 – 14.00 un 17.00 – 19.00

### **obligāti svinamo Baznīcas svētku dienās (darbdienās):**

7.00 – 12.30 un 17.00 – 19.00

## **Svētās Mises:**

### **No pirmdienas līdz piektdienai:**

8:00

18:00

### **Sestdienās:**

8:00

17:00

### **Svētdienās:**

9:00

11:00 (Summa)

18:00 (ar ģimenēm)

### **Obligāti svinamajos Baznīcas svētkos:**

8:00

11:00 (Summa)

18:00 (sestdienās 17:00)

## **Vissvētākā Sakramenta adorācija:**

### **Svētdienās:**

pēc Sv. Misēm plkst. 9.00; 11.00

### **Katra mēneša pirmajā piektdienā:**

pēc Sv. Mises no 9.00 līdz 10.00

## **Draudzes kontaktinformācija:**

### **Adrese:**

Liepājas iela 38, Rīga, LV-1002,

tālr.: **6 761 36 30; mob.: 2 707 46 76**

e-pasts: draudzes\_kanceleja@inbox.lv

### **Draudzes mājas lapa:**

[www.albertadraudze.lv](http://www.albertadraudze.lv)

### **Draudzes kancelejas darba laiks:**

no pirmdienas līdz trešdienai no plkst.

**9:00 līdz 13:00**

ceturtdienās un piektdienās no plkst.

**13:00 līdz 17:00**

**Svētdienās, valsts un obligāti svinamo Baznīcas svētku dienās: slēgta.**

## **Draudzes administrators:**

Jānis Savickis OFM<sup>Cap</sup>

tālr.: **2 001 12 75**

e-pasts: [br.janis@gmail.com](mailto:br.janis@gmail.com)

Atbildīgais par izdevumu: t. Jānis  
Teksta salicēja: Marika Lotāņuka  
Teksta korektore: Rūta Vinķele

## **Izdevums ir par ziedojumiem!**

*ZIEDOJOT PAR DRAUDZES AVĪZĪTI, JŪS ATBALSTĪSIET ALFA  
KURSUS PIEAUGUŠAJIEM UN JAUNIEŠIEM !*